

ΚΡΙΝΟΝ ΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΑΔΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ V. Hugo.)

Ἄχ! Μὴ φύγῃς, μὴ μ' ἀφήσῃς! — Μὴ μ' ἀφήσῃς πάλιν μόνον!
 Νὰ αὐξήσῃς, μὴ θελήσῃς — τῆς καρδίας μου τὸν πόνον!
 Μεῖνε, μεῖνε, σ' ἱκετεύω!

Μαύρ' ἢ μοίρα τῆς ζωῆς μου! — Πλήν, τοῦ κόσμου χωρισμένα,
 Μὴ δὲν ζῶμεν, Χρυσάλλις μου, — δύο ἄνθη ἠνωμένα;
 Μὲ λατρεύεις, Σὲ λατρεύω!

*

Πλᾶσμα μοίρας ὀλεθρίας — τὸ ταλαίπωρον δὲν εἶμαι;
 Σὺ πετᾶς, ἐγὼ πικρίας — πίνον, ἔρημον δὲν κεῖμαι;
 Ἐν χορταῖνον: τὴν σκιάν μου!

Τὸ πρῶτ' — μὲ βλέπεις; — κλαίω . . . — Σὲ ζητῶ, ὦ βασιλῆς μου!
 Εἰς τὰ δάκρυα ἂν πλέω, — Σὲ, ἀκτῖνα τῆς ψυχῆς μου,
 Σὲ ποθῶ, ζωὴν, θεάν μου!

*

Ἄφες με νὰ σὲ δροσίσω — μὲ τὴν δρόσον τῆς ζωῆς μου!
 Τὰ πτερά σου νὰ ραντίσω — μὲ τὸ μῦρον τῆς πνοῆς μου!
 Ἄλλως, δός μοι, σὺ, πτερά.

Ἄν ζητῆς νὰ μὲ μαράνης — καὶ πλανᾶσαι εἰς τὰ ξένα,
 Μὴ καὶ σὺ δὲν θ' ἀποθάνῃς; — Ἠνωμένα, χωρισμένα,
 Δὲν θὰ πέσωμεν νεκρά;

Φ.